

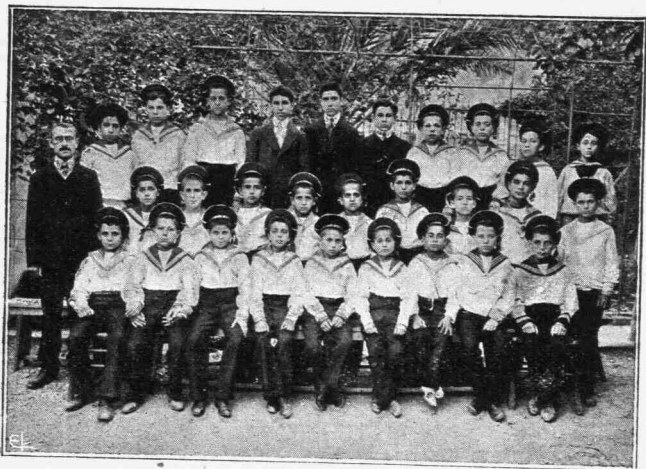

Ἐξωτερική ἀποψὶς τοῦ «Πειραϊκοῦ Λυκείου» τοῦ κ. Γ. Μεταξᾶ

ΤΟ “ΠΕΙΡΑΪΚΟΝ ΛΥΚΕΙΟΝ,,

Ἡ Πειραιεύς, ἡ ἐμπορικωτέρα καὶ βιομηχανικωτέρα τῶν πόλεων τῆς Ἀνατολῆς, δικαιοῦται καὶ πρέπει νὰ σεμνύνεται, ὅτι ἡτύ-
 χησε τέλος πάντων νὰ ἀποκτήσῃ τὸ Λύκειον, τοῦ ὁποίου βαθύτατα
 ἠσθάνετο ἕως χθὲς τὴν ἀνάγκην, Σχολεῖον ἀληθῶς μορφωτικόν,
 ἀντάξιον τοῦ νεωτέρου πρακτικοῦ πνεύματος καὶ τῶν ἀπαιτήσεων
 τῆς ἐποχῆς. Ἦρκεσε διετὴς μόνον λειτουργία τοῦ Πειραϊκοῦ Λυκείου
 νὰ ἀποδείξῃ τί ἡμπορεῖ νὰ κατορθώσῃ εἰς καὶ μόνος ἄνθρωπος μὲ
 θέλησιν καὶ ἐπιμονὴν χαλυβδίνην, μὲ νοῦν ζῶντως διοργανωτικόν,
 ὅταν διαπνέσται συνάμα καὶ ἀπὸ ἀληθινὴν φλόγα πρὸς δημιουργίαν
 καὶ πρόοδον καὶ γνωρίζῃ τὸ ἔργον καὶ τὰς ὑποχρεώσεις, τὰς ὁποίας
 ἀναλαμβάνει ἀπέναντι ἑαυτοῦ καὶ τῆς κοινωνίας. Δὲν εἶνε μόνον τὰ
 πομπώδη προγράμματα καὶ αἱ ἐξωτερικαὶ ἐπιδείξεις καὶ τὰ ἄλλα
 πρόχειρα ἄλλως τε ἐκθαμβωτικὰ μέσα, δι’ ὧν ἐν Λύκειον δύναται
 καὶ ὀφείλει ν’ ἀνυψωθῇ εἰς τὴν ἀληθινὴν του περὶ πῶν. Χρειάζεται
 καὶ κάποιον δαιμόνιον δημιουργικόν καὶ νεωτεριστικόν. Καὶ τὸ δαι-
 μόνιον αὐτὸ ἀπέδειξεν ὅτι κέκτηται περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον ὁ

κ. Γ. Μεταξάς, ὡς ἱδρυτῆς τοῦ «Πειραϊκοῦ Λυκείου». Διότι, ὁ κ. Μεταξάς εἶνε ἀπὸ τοὺς νέους ἄνδρας. Δὲν ἀνήκει εἰς τὴν παλαιὰν καὶ νερόδραστον σχολὴν τῶν νεκρῶν τύπων καὶ τῶν σχολαστικισμῶν, ἡ ὁποία ἕως τώρα ἐδημιούργει μαθητὰς δοκησισόφους, ἡμιμαθεῖς, ἀνικάνους διὰ τὴν πάλιν τῆς ζωῆς. Εἶδε καὶ ἐμελέτησε γύρω του τί συνέβαινε. Παρατήρησεν ὅτι ἔλειπεν ἡ πρακτικὴ καὶ ἐμπορικὴ μόρφωσις· ὅτι οἱ νέοι, οἱ καταπονούμενοι καὶ ἐκνευριζόμενοι εἰς πολυτελεῖς δῆθεν γυμνασιακὰς σπουδὰς, ἐξήρχοντο ἀνερμάτιστοι, ἄχρηστοι σχεδόν, ἐντελῶς ἀνίκανοι διὰ τὴν κοινωνικὴν βιοπάλην,

Οἱ οἰκότροφοι τῆς Κλασικῆς Σχολῆς τοῦ «Πειραϊκοῦ Λυκείου»

ἀπαράσκευοι καὶ διὰ τὴν θέσιν ἀκόμη τοῦ τελευταίου ὑπαλληλίσκου εἰς οἰονδήποτε ἐμπορικὸν κατάστημα· ὅτι αἱ ξέναὶ γλῶσσαι ἐδιδάσκοντο ἐπιπολαίως, διὰ νὰ ἐκπληρωθῇ μᾶλλον ὁ τύπος τοῦ σχολικοῦ προγράμματος, καὶ ὄχι ὡς πρώτη ἀπαραίτητος ἀνάγκη· ὅτι οἱ γονεῖς ἠναγκάζοντο νὰ ἐκπατρίζουν τὰ τέκνα των, νὰ τὰ στέλλουν μακρὰν εἰς τὰς πικρίας καὶ τοὺς κινδύνους τῆς ξενητείας, εἰς τὰ ξένα ἀλλόγλωσσα καὶ ἀλλόθρησκα Λύκεια, νὰ καταδαπανῶνται καὶ νὰ θυσιάζουν ἀδρῶς, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ τὰ ἐφοδιάσουν μὲ ἀρτίαν ὁπωσοῦν γλωσσομάθειαν καὶ μὲ τὰ ἀναγκαῖα πρακτικὰ ἐφόδια διὰ τὸν περὶ ὑπάρξεως καὶ ἐπικρατήσεως κοινωνικὸν ἀγῶνα.

Ὅλα αὐτὰ ὁ κ. Μεταξάς τὰ ἀντελήφθη, τὰ διεύνησε, τὰ ἐμελέτησε, τὰ ἐστάθμισε καὶ ἀπεφάσισε νὰ ὑψώσῃ τὴν σημαίαν τοῦ «Πει-

ραϊκού Λυκείου» του. Τί κατώρθωσε και τί ἐγγυᾶται διὰ τὸ μέλλον, μαρτυρεῖ ἡ διετής ἐργασία, ἣν ἔχει νὰ παρουσιάσῃ, καὶ ἡ ὁποία δὲν εἶνε ὑπερβολὴ ἂν εἴπωμεν ὅτι ἐκίνησε τὴν ἐκπληξιν καὶ τὸν θαυμασμόν τῶν ἐνδιαφερομένων. Ἡ τυχήσαμεν νὰ παρακολουθήσωμεν ἐκ τοῦ πλησίον τὰς προόδους καὶ τοὺς καρποὺς τῆς σθεναρᾶς του ἐργασίας, ὑπὲρ τῶν ὁποίων ἐπιμαρτυροῦμεν κατὰ καθήκον πρὸς τὴν ἐλληνικὴν κοινωνίαν. Ἀλλὰ τὴν ἀλήθειαν ταύτην δὲν ἐπιμαρτυροῦμεν

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΕΤΑΞΑΣ

ἱδρυτῆς τοῦ « Πειραϊκοῦ Λυκείου »

ἡμεῖς μόνοι. Τὴν καθιστᾷ ἀδιαφιλονεικῆτον τὸ ἀρκετὰ χαρακτηριστικὸν γεγονός, ὅτι οὐ μόνον οἱ Πειραιεῖς καὶ οἱ ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν καὶ τῆς Ἀνατολῆς, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ προσέτι οἱ ἐν Ἀθῆναις — πλεῖστοι δηλαδὴ ἀθηναῖοι, ἔμποροι, βιομήχανοι, ἐπιστήμονες καθηγηταί, δικαστικοί, λόγιοι κλπ. ἐνεπιστεύθησαν καὶ ἐμπιστεύονται τὴν ἐκπαιδεύσιν τῶν τέκνων των εἰς τὸ « Πειραϊκὸν Λύκειον ». Ἡ ἐργασία ἄλλως τε τοῦ κ. Μεταξᾶ πρόκειται εἰς πάντα ἐνδιαφερόμενον προσιτή, ἐλευθέρα, ὑπὸ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας ὑπὸ τὴν ἀντίληψιν καὶ τὸν ἐλεγχον καὶ τὴν ἐκτίμησιν πάντων, ὅσοι θέλουν νὰ ἰδοῦν τὴν ὀργάνωσιν, τὴν τάξιν καὶ τὴν λειτουργίαν του. Ὁ κ. Μεταξᾶς ἐκαινοτομήσῃ εὐθὺς ἀμέσως μετακαλέσας Ἀγγλοὺς καὶ Γάλλους

καθηγητάς, οἵτινες διαιτώμενοι ἐντὸς τοῦ Λυκείου ἐξασφαλίζουν τὴν τελείαν ἐκμάθησιν τῶν δύο γλωσσῶν. Πόσον δὲ τὸ μέτρον τοῦτο ἦτο ἀπαραίτητον, ἀπόδειξις ὅτι καὶ ἄλλα ὕστερον ἐκπαιδευτήρια ἀπεπειράθησαν νὰ τὸ μιμηθοῦν, κατανοήσαντα τὴν σοβαρὰν ἔλλειψιν. Ἀλλ' αἱ σπασμωδικαὶ ἀπομιμήσεις εἰς τίποτε δὲν ὠφελοῦν, ὅταν δὲν συνυπάρχῃ αὐτῇ ἡ προσωπικότης τοῦ διευθυντοῦ, ἡ ὁποία θὰ ἐμφυχώσῃ, θὰ μεταδώσῃ τὴν κίνησιν, τὸν ρυθμόν, τὴν ζωὴν, τὸ κάλλος καὶ τὴν σκοπιμότητα εἰς κάθε ἔργον. Τὸ δὲ « Πειραϊκὸν Λύκειον », ὡς ἱδρῦθῃ καὶ ὡς λειτουργεῖ, φέρει τὴν σφραγίδα τῆς στιβαρᾶς καὶ πεφωτισμένης διευθύνσεως, ἥτις τὸ ἐδημιούργησε καὶ τὸ ἀνέδειξε.

Παραπλεύρως τῶν σελίδων τούτων βλέπει ὁ ἀναγνώστης ἐκτενεῖς καὶ διαφωτιστικὰς λεπτομερεῖς πληροφορίας περὶ τοῦ Λυκείου. Ἐκεῖνο τὸ ὅποῖον ἔχομεν ἡμεῖς νὰ τονίσωμεν, εἶνε ὅτι ὁ κ. Μεταξᾶς,

μέ τόν ζήλον τόν ὁποῖον ἔδειξε καί μέ τήν ἐνθάρρυνσιν, ἣν ἔσχεν παρὰ τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας, θά πραγματοποιήσῃ πολὺ ταχέως τὸ ὠραῖον ὄνειρόν του, νὰ καταστήσῃ ὁσημέραι τὸ «Πειραϊκὸν Λύκειον» τοσοῦτον ἐπαρκές καί τέλειον, ὥστε νὰ ἀποβαίνει ὅλως περιττὴ ἡ προσφυγὴ εἰς τὰ ξένα Σχολεῖα. Αὐτὴ εἶνε ἡ μόνη εὐγενὴς καί ἐκπολιτιστικὴ φιλοδοξία του, καί ἐπ' αὐτῆς μόνης ἐστήριξε καί στηρίζει τὴν ἐπιτυχίαν καί τὸν θρίαμβον τοῦ κοινωφελοῦς καί ἐθνικωτάτου ἔργου του.

ΑΓΑΠΕΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ

ΣΤΟ μαγεμμένο δάσος
τ' ἀηδόνι κελαῖδεῖ,
μέ μαγικὴ φωνή,
γλυκὸ τραγοῦδι.

Στὸ κούφωμα ἑνὸς δένδρου
— ὦ μαῦρο ῥιζικό —
κρεββάτι νυφικό
σὲ περιμένει.

Οἱ Σάτυροι καὶ οἱ Φαῦνοι
στῶν δένδρων τῇ σκιᾷ
ψάλλουνε μαγικά
καὶ ἀργὰ γυρίζουν.

Οἱ Νύμφες καὶ οἱ Δρυάδες
τῶν δένδρων τὰ στοιχειά,
ξανθὴ μου ὠμορφονιά,
σὲ καρτεροῦνε.

Καὶ σιῆς πηγές, ποῦ τρέχουν
δροσόβολα νερά,
χορεύουν ξωτικά
καὶ ὠραῖες Νεράιδες.

Τὰ πνεύματα τοῦ Δάσους,
μὴν ὦρα μαγική,
στῶν ἱσκιων τῇ σιγῇ
θὰ σὲ φιλήσουν.

Μὴν πλανεθῆς, ὦ κόρη,
καὶ πᾶς τῇ νύχτα ἐκεῖ
γιατὶ σὲ καρτερεῖ
κακὴ νεράιδα

Καὶ ὁ θεὸς τοῦ Δάσους,
γέρος ἀρχαῖος θεός,
θὰ σὲ μαγέψῃ αὐτός,
θὰ σὲ κρατήσῃ.

ΜΑΡΙΝΟΣ ΣΙΓΟΥΡΟΣ